U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupeného JUDr. Janem Havlem, advokátem se sídlem Přemyslova 457, Kralupy nad Vltavou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2007, č. j. 63 Az 22/2006 - 34,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 2. 2006, č. j. OAM-118/VL-20-12-2006, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že její přijatelnost odůvodňuje hrubým pochybením krajského soudu při výkladu hmotného i procesního práva a nerespektováním ustálené soudní judikatury.

Stěžovatel má jednak za to, že skutková podstata, z níž správní orgán a krajský soud vycházely, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Ve své stížnosti proto zrekapituloval skutkové okolnosti: od roku 2000 je příznivcem Arménské lidové strany (dále jen „ALS“), která je v opozici. Jeho problémy začaly v roce 2003, kdy mu bylo několikrát neznámými osobami telefonicky vyhrožováno napadením jeho rodiny, nepřestane-li se svou činností ve prospěch ALS. Obrátil se proto na policii se žádostí o pomoc, ale do jeho odchodu z vlasti policisté původce výhružných telefonátů nezjistili. Poté, co se zúčastnil mítinku hnutí Ardarutyun v J., jenž byl policií rozehnán, obával se splnění výhrůžek, a proto Arménii opustil. Stěžovatel dále vyvrací závěr správního orgánu, že jím uváděné informace o politické situaci v Arménii, tedy volbách v roce 1999 a 2003, byly nesprávné; zmýlil se pouze v údajích o volbách v roce 1999, což ovšem nebylo

pro posouzení jeho situace relevantní, neboť uváděl podporování strany ALS až po nich a jeho pronásledování od roku 2003, kdy už byla ALS stranou opoziční.

Nesprávnost právního posouzení podmínek pro přiznání azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu spatřuje stěžovatel v tom, že nebyla zohledněna skutečnost, že za pronásledování se považuje také trpění psychického nátlaku ze strany úřadů v jeho zemi – policie, jako státní orgán určený k ochraně práva a pořádku, byla nečinná a tím pádem fakticky trpěla výhrůžné telefonáty adresované stěžovateli z důvodu jeho podpory ALS.

Rozsudek krajského soudu dále, dle jeho názoru, trpí nepřezkoumatelností a je v rozporu s ustálenou soudní judikaturou (např. s rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 5 Azs 7/2003 - 60), když soud ve svém rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč jeho žalobu zamítl také v části týkající se ust. § 91 zákona o azylu. Podle ustálené judikatury musí odůvodnění rozhodnutí, které konstatuje, že se na určitou osobu nevztahují překážky vycestování ve smyslu tohoto ustanovení, obsahovat posouzení skutkových zjištění o situaci v zemi původu žadatele o azyl ve vztahu k okolnostem stanoveným jako překážky vycestování; nestačí tedy pouhé odvolání na vyhodnocení situace v rámci posuzování podmínek pro udělení azylu. Důvody pro udělení azylu jsou totiž, dle mínění stěžovatele, odlišné, a proto se ustanovení § 91 zákona o azylu může uplatnit i v případě, kdy je naplnění skutkových podstat v něm uvedených přičitatelné toliko soukromým osobám.

Stěžovatel proto vzhledem ke všemu shora popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Stěžovatel sice namítá, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva a že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, zdejší soud ovšem neshledal - vzhledem k níže konstatovanému - tato jeho tvrzení opodstatněná.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“*

Nejvyšší správní soud již také vyložil, jak je třeba nahlížet na pronásledování ze strany soukromých osob: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci,*

kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ (z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004). Obdobně v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 7 Azs 38/2003: *„Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“*

V odpověď na námitku stěžovatele, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností, neboť soud nezdůvodnil, proč na něj nevztáhl ust. § 91 týkající se překážek vycestování, zdejší soud konstatuje, že podrobný výklad tohoto ustanovení zákona o azylu učinil např. ve svém rozhodnutí ze dne 7. 4. 2004, sp. zn. 6 Azs 47/2003: *„I. Kriminální jednání a teroristické útoky nejsou samy o sobě překážkou vycestování podle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., za předpokladu, že se je příslušné orgány v zemi původu žadatele o azyl snaží vyšetřovat a postihovat, situace ohledně takových činů se z dlouhodobého hlediska stabilizuje a přitom ze všeobecného kontextu situace v zemi původu žadatele o azyl nevyplývá, že by osobní situace žadatele byla horší, než většiny ostatních osob v zemi jeho původu.*

II. Použije-li krajský soud pro posouzení překážky vycestování ustanovení § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zkoumá-li podmínky pro konstataci překážky vycestování samostatně a odděleně od podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb., a učiní-li závěr, že taxativně stanovené podmínky, při jejichž splnění je dána překážka vycestování podle § 91 č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nelze rozšiřovat, přitom tyto zákonem stanovené podmínky nejsou v případě žadatele splněny, pak při svém rozhodování použil správný právní předpis a jeho ustanovení vyložil správně. Námitka nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tak za těchto okolností nedůvodná.“

Nejvyšší správní soud neshledal rozpor rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě s ustálenou soudní judikaturou (stěžovatelem zmiňovaným rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 7/2003, publ. na www.nssoud.cz pod Ej 145/2003) a v této souvislosti poukazuje na svůj další rozsudek ze dne 27. 8. 2004, sp. zn. 7 Azs 164/2004, kde k posuzování existence překážek vycestování uvedl: *„Nedůvodný je rovněž nesouhlas stěžovatelky se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vzhledem k tomu, že v žalobních bodech stěžovatelka pouze obecně namítala nesprávné posouzení skutkového stavu, vypořádal se krajský soud se závěrem ministerstva ohledně překážek vycestování dostatečným způsobem, když shledal výrok ministerstva podle § 91 zákona o azylu správným, neboť nebyly zjištěny žádné překážky předpokládané v tomto ustanovení, jenž by bránily stěžovatelce v návratu do vlasti.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu